

Τί σημαίνει «αγαπώ το παιδί μου»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Λέμε όλοι, και το πιστεύουμε και έχουμε δίκιο, ότι αγαπούμε τα παιδιά μας. Φυσικά, είναι αλήθεια αυτό, ότι τα αγαπούμε. Από την άλλη, την ίδια στιγμή που το λέμε αυτό, παραδεχόμαστε όλοι και το ομολογούμε με διάφορους τρόπους, είτε στον εαυτό μας, είτε σε φιλικές μας συζητήσεις, είτε στην εξομολόγηση, ότι κάνουμε σφάλματα. Εννοείται ότι αυτό με όλους μας συμβαίνει. Δεν υπάρχει γονέας που δεν κάνει σφάλματα και ούτε θα υπάρξει ποτέ. Πως είναι δυνατό αυτά τα δύο να συνυπάρχουν; Και να αγαπώ τα παιδιά μου και να κάνω σφάλματα; Ίσως, δεν τα αγαπούμε πάντοτε με τον σωστό τρόπο. Πρέπει να , μάθουμε τον κατάλληλο τρόπο.

Ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα που ποθεί την τελειότητα και ταυτόχρονα είναι βουτηγμένος μέσα στην ατέλεια. Και παλεύει με αυτά τα δύο διαρκώς. Οι μαθητές του Χριστού προσεύχονταν, ήταν πιστοί. Αλλά του είπαν: «Κύριε, δίδαξέ μας να προσευχόμαστε» την ίδια στιγμή που προσεύχονταν. Κάτι καλύτερο μπορούσε να γίνει. Κάπως μπορούσε να διορθωθεί αυτό. Θα προσπαθήσουμε δηλαδή να δούμε τώρα τι σημαίνει αγαπώ το παιδί μου. Τι σημαίνει η αγάπη, ποιο είναι το πραγματικό της νόημα και τότε είναι σωστή. Έχω καταγράψει μερικά χαρακτηριστικά που έχει η σωστή αγάπη προς τα παιδιά μας- πολλά από αυτά που θα πω ισχύουν και για την αγάπη προς τα εγγόνια μας – και δεν σημαίνει ότι αυτά που έχω καταγράψει είναι τα πάντα. Μπορεί με την δική σας βοήθεια και την συζήτηση να βρούμε και άλλα στοιχεία για το τι σημαίνει αγαπώ σωστά το παιδί μου.

Πρώτον, αγαπώ το παιδί μου όπως είναι και όχι όπως θα ήθελα να είναι. Εάν αγαπώ το παιδί μου όπως θα ήθελα να είναι, αυτό σημαίνει ότι αγαπώ τις προσδοκίες μου. Αγαπώ τις φαντασιώσεις μου, πως το φαντάζομαι δηλαδή. Άρα , αγαπώ τον εαυτό μου σε τελευταία ανάλυση. Αυτό είναι ένα σταθερό χαρακτηριστικό της σωστής αγάπης, σε όλες τις σχέσεις. Το ίδιο συμβαίνει και με το ζευγάρι. Όλοι κάνουμε όνειρα πριν γνωρίσουμε τον άνθρωπο που θα παντρευτούμε, τον φανταζόμαστε. Όμως έρχεται η στιγμή που πρέπει να τον αγαπήσουμε όπως είναι. Αλλά το πώς είναι αρχίζουμε να το καταλαβαίνουμε σιγά-σιγά, όχι από την αρχή. Σε μεγάλο βαθμό βέβαια μετά τον γάμο. Αυτό όμως είναι η πραγματική αγάπη. Δηλαδή η αληθινή αγάπη που έχει βάθος, που έχει αντίκρουσμα, που έχει νόημα, είναι όταν αγαπάμε τον άλλο για αυτό που είναι. Όχι όπως θα θέλαμε να είναι. Και είναι η αγάπη που πατάει στην γη και όχι στα σύννεφα.

Αυτό τώρα στην σχέση γονέων – παιδιών , δεν είναι τόσο εύκολο. Γιατί όμως; Διότι όλοι μας, όσο είμαστε νέοι και δεν έχουμε καν δεσμό, φανταζόμαστε κάποια πράγματα για τα παιδιά μας. Όλοι έχουμε ονειροπολήσει πως θα είναι η οικογένειά μας στο μέλλον. Και έχουμε ονειροπολήσει για τα παιδιά μας πως θα είναι. Την ιστορία με την κουκουβάγια και την πέρδικα την ξέρετε. Τα παιδιά μας θα είναι τα πιο όμορφα, τα πιο έξυπνα, τα πιο πειθαρχημένα, θα τρώνε το φαγητό τους ,θα φέρνουν καλούς βαθμούς. Έτσι τα φανταζόμαστε. Ακόμα και όταν είναι μέσα στην κοιλιά τα φανταζόμαστε. Έρχεται όμως η στιγμή που βγαίνει ένα συγκεκριμένο παιδί, το οποίο έχει μερικά μόνο από αυτά που είχαμε φανταστεί. Όχι όλα. Και ευτυχώς που δεν τα έχει όλα.

Αλίμονο αν ο Θεός μας έδινε τα τέλεια παιδιά, όπως τα είχαμε φανταστεί εμείς. Πρώτα απ' όλα, δεν θα μαζευόταν ο εγωισμός μας με τίποτε πλέον. Δεν θα είχαμε αφορμή για ταπείνωση καμιά. Αλλά ίσως να ήταν πρόβλημα και για τα παιδιά τα ίδια, να ανταποκρίνονται ακριβώς στις προσδοκίες των γονέων. Δεν θα τους έκανε καλό. Έρχεται και το συγκεκριμένο παιδί, το οποίο δεν είναι και στην φυσιογνωμία όπως ακριβώς το περιμέναμε, άσε που μπορεί να μοιάζει στον πεθερό ή στην πεθερά –αυτό είναι άλλη υπόθεση- , δεν είναι τόσο ήσυχο την νύχτα, κλαίει και μας ξυπνάει. Ή, σε μεγαλύτερη ηλικία που παίζει με άλλα παιδάκια, δεν είναι και τόσο ήσυχο στο παιχνίδι, τσακώνεται με τα άλλα παιδιά, τα πειράζει κιόλας μερικές φορές. Και όταν αρχίσει να πηγαίνει σχολείο, δεν ακούγονται και πάρα πολλά «μπράβο». Κι έτσι αρχίζει να πληγώνεται ο γονέας, να τραυματίζεται δηλαδή η εικόνα που είχε πλάσει για το παιδί του. Δηλαδή, διάβαζε: για τον εαυτό του. Τραυματίζεται δηλαδή η εικόνα που είχαμε πλάσει για εμάς, όχι για το παιδί μας. Επομένως, το να αγαπώ το παιδί μου όπως ακριβώς είναι κι όχι όπως θα ήθελα να είναι, αποτελεί μία άσκηση, όχι απλώς αγάπης, αλλά ταπείνωσης. Είναι μία άσκηση, θα λέγαμε, ευχαριστίας – να το πούμε με εκκλησιαστικούς όρους. Δηλαδή, προσπαθώ να γίνω ευχαριστιακός άνθρωπος. Να ευχαριστώ τον Θεό για αυτή την δωρεά του συγκεκριμένου παιδιού που βρίσκεται στην ζωή μου. Και για να μην

παίζω θέατρο με τον Θεό και να το εννοώ ότι Τον ευχαριστώ, πρέπει αυτά τα καλά του παιδιού μου να είναι περισσότερα από τα άσχημα όπως το βλέπω εγώ.

Δεν λέω να είμαστε στα σύννεφα και να νομίζουμε ότι το παιδί μας έχει προτερήματα που δεν έχει. Δεν εννοώ αυτό. Αλλά εννοώ, οι αφορμές που μας δίνει χαρά το παιδί μας να είναι περισσότερες από τις αφορμές που μας αγχώνει, που μας νευριάζει. Τότε μόνο θα είμαι γνήσιος προς τον Θεό και θα Τον ευχαριστώ πράγματι και θα αποδέχομαι το παιδί μου όπως πράγματι είναι. Δηλαδή το πραγματικό παιδί μου, όπως είναι στ' αλήθεια, γίνεται πηγή χαράς και δοξολογίας κι ευχαριστίας. Και στην Θεία Λειτουργία θα μπορώ να ευχαριστήσω, ώστε να έχει το νόημα που της δίνει η λέξη: Θεία Ευχαριστία. Ότι πηγαίνουμε για να ευχαριστήσουμε «υπέρ των φανερών και αφανών ευεργεσιών, των εις ημάς γεγεννημένων».

Το δύσκολο μερικές φορές είναι αυτό, να βρούμε πράγματα για τα οποία να ευχαριστούμε τον Θεό για τα παιδιά μας. Και για τον σύντροφό μας το ίδιο. Διάβαζα κάτι που έγραψε προ καιρού ένας άνθρωπος σαράντα χρονών, που έχασε την γυναίκα του από καρκίνο και έμεινε με δυο παιδιά, εννέα και επτά ετών. Είναι Αμερικανός Ορθόδοξος. «Είναι στιγμές που πονάω πάρα πολύ και μου λείπει πάρα πολύ. Αλλά τα καλά που προσέφερε στην ζωή μου το πέρασμά της μου είναι μέσα μου πολύ περισσότερα από τον πόνο της απουσίας της. Κι ευγνωμονώ τον Θεό που πέρασε από την ζωή μου». Ο ίδιος, έγραφε πριν πεθάνει η γυναίκα του, καθώς την έβλεπε πια να σβήνει:

«Είναι κοντά μου και όμως την νοιώθω να φεύγει μακριά μου. Φεύγει και χάνεται από τα χέρια μου. Αυτό με κάνει και πονάω, αλλά με παρηγορεί ότι πάει σε χέρια που την αγαπούν περισσότερο». Συγνώμη για αυτή την παρένθεση, αλλά την βρήκα ωφέλιμη. Λοιπόν, ,ας κλείσουμε αυτό το πρώτο θέμα.

Δεύτερον, «αγαπώ το παιδί μου» σημαίνει, του το δείχνω με τα λόγια μου και με την καρδιά μου. Με την παρουσία μου και με την ψυχή μου, όχι με παροχές. Δηλαδή, δεν είναι απόδειξη ότι αγαπώ το παιδί μου το να του κάνω όλα τα χατίρια, το να του αγοράζω ότι ζητήσει και ότι δεν ζητήσει. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα φτάσουμε στο άλλο άκρο, ότι θα γίνουμε τσιγκούνηδες και ότι τα παιδιά μας θα παρακαλάνε κι εμείς δεν θα τους παίρνουμε. Σημασία έχει να βρούμε το μέτρο. Και το μέτρο θα το βρούμε πιο εύκολα, αν δεν προσπαθούμε με τις παροχές να σβήσουμε ενοχές.

Να κάνω και λίγη ομοιοκαταληξία. Πολύ συχνά, οι υπερβολικές παροχές κρύβουν ενοχές. Διότι δεν είμαστε αρκετά κοντά με τα παιδιά μας, λείπουμε αρκετά ή τέλος πάντων τα έχουμε αδικήσει σε κάτι άλλο. Άλλες φορές οι υπερβολικές παροχές κρύβουν την δυσκολία μας ή την απροθυμία μας να είμαστε μαζί τους σε ζωντανή παρουσία και σχέση. Δηλαδή δεν μας λείπει ο χρόνος τόσο, αλλά μας λείπει η διάθεση να καθίσουμε μαζί τους, να παίξουμε, να διαβάσουμε, να γελάσουμε, να αστελευτούμε, να συζητήσουμε για κάτι, να κάνουμε ψυχική επαφή

δηλαδή. Και προσπαθούμε να το αναπληρώσουμε αυτό με τα χατίρια. Μήπως αυτό λέγεται δωροδοκία;

Η ψυχική επαφή δεν είναι καμιά ιδιαίτερη επιστήμη ή τέχνη. Ψυχική επαφή μπορεί να γίνει και αν πάρουμε το παιδί μας και πάμε να ψωνίσουμε στο σούπερ μάρκετ και συζητάμε κάτι χαλαρά. Αλλά ένα- ένα παιδί. Την άλλη φορά παίρνουμε άλλο παιδί μας. Απλώς για να κάνουμε κάτι μαζί, να αισθανθεί ότι μετράει για μας. Για να γίνει αυτό όμως – το υπ' αριθμόν δύο- όπως αντιλαμβάνεστε, θα πρέπει να υπάρχει το υπ' αριθμόν ένα. Δηλαδή όταν πράγματι μέσα μου αγαπώ το παιδί μου όπως είναι , τότε θα του το δείξω με λόγια και με την φυσική μου παρουσία . Δεν θα του το δείξω με παροχές.

Τρίτον, «αγαπώ το παιδί μου» σημαίνει ότι δεν κάνω εγώ αυτά που μπορεί να τα κάνει το παιδί μου. Όπως και ο Θεός πράττει το ίδιο. Μερικές φορές οι άνθρωποι δυσκολευόμαστε να καταλάβουμε γιατί έρχονται ορισμένα γεγονότα στην ζωή μας δύσκολα, άσχημα, οδυνηρά και λίγο παραπονιόμαστε προς τον Θεό. Αυτό που αποδεικνύεται στην πορεία των πραγμάτων – τουλάχιστον από τους ανθρώπους εκείνους που συνέλαβαν το νόημα- είναι ότι ο Θεός, επιτρέποντας κάποια γεγονότα να συμβούν, κάτι ζητάει από εμάς. Κάτι , το οποίο πρέπει να το κάνουμε εμείς οι ίδιοι. Μια αλλαγή δική μας, προσωπική. Δεν μπορεί να το κάνει ο Θεός για εμάς αυτομάτως. Πρέπει εμείς να καταβάλουμε αυτόν τον κόπο.

Με τον τρόπο αυτό ο Θεός αποδεικνύει ότι μας τιμάει και αναγνωρίζει ότι έχουμε περισσότερες δυνατότητες και θέλει να ανεβούμε ένα επίπεδο παραπάνω. Δεν μας δίνει έτοιμο φαγητό. Το ίδιο ακολουθεί βέβαια και ο δάσκαλος για τον μαθητή του, δεν του κάνει αυτά που μπορεί να κάνει ο ίδιος. Τον επαινεί, τον βοηθάει, τον καθοδηγεί, αλλά για να αναπτύξει τις δικές του δυνατότητες.

Το ίδιο λοιπόν και στην σχέση γονέα – παιδιού. Δεν θα κάνουμε εμείς τα μαθήματα του παιδιού μας, δεν θα ταΐζουμε το παιδί μας σε ηλικία που μπορεί να φάει μόνο του, δεν θα το ντύνουμε σε ηλικία που μπορεί να κουμπωθεί μόνο του και μας το ζητάει κιόλας («άσε με να το κάνω εγώ») ,δεν θα του αρνιόμαστε όταν θέλει να μας βοηθήσει σε κάποια δουλειά με την δικαιολογία ότι θα τα κάνει χάλια. Βέβαια θα τα κάνει, αλλά θα τα μαζέψουμε μετά. Έχει πολλή σημασία να νοιώσει πως μας βοηθάει, πως είναι δημιουργικό , και πως βοήθησε και την μαμά του ή τον μπαμπά του σε κάτι. Αυτό του δίνει μεγάλη χαρά.

Μπορείτε να βρείτε πολλά παραδείγματα σε διάφορες ηλικίες ,σε παιδιά Γυμνασίου, Λυκείου, σε ενήλικα παιδιά, μέχρι και παντρεμένα παιδιά. Δηλαδή παντρεύονται τα παιδιά μας και μερικές φορές τα υποτιμούμε ακόμη. Τα βλέπουμε ως μικρά παιδιά, ότι δεν μπορούν να βγάλουν πέρα το σπίτι, την οικογένεια τους , και έτσι παρεμβαίνουμε. Ή μας ζητάνε ένα πράγμα και εμείς κάνουμε τριπλάσια από αυτό ή πολύ περισσότερα από αυτό που χρειάζεται. Όχι, θα κάνουμε αυτό που μας ζητάνε. Αν θέλουν κάτι παραπέρα, θα μας το ζητήσουν και θα κάνουμε και το παραπέρα.

Αλλιώς, αν δεν υπάρχουν σαφή όρια, γίνεται μπέρδεμα και αυτό ευθύνεται για πολλές συγκρούσεις με γονείς και παππούδες πλέον. Αυτό είναι πραγματική αγάπη προς το παιδί μας. Μπορεί να φαίνεται σκληρή μερικές φορές αυτή η αγάπη. Εμείς οι Έλληνες ,που είμαστε συναισθηματικός λαός, νομίζουμε ότι αγάπη είναι να είσαι μία στρόφιγγα συνεχώς ανοιχτή, να δίνεις τα πάντα, ενώ μερικά από αυτά που δίνεις μπορεί να κάνουν κακό όταν το παιδί δεν τα χρειάζεται και το εμποδίζουν να ωριμάσει.

Αν έχετε προσέξει, κάθε αλλαγή φάσης στην ζωή του ανθρώπου χαρακτηρίζεται από μία απώλεια. Χάνουμε κάτι, για να βρούμε κάτι άλλο. Βρίσκεται το παιδί εννέα μήνες μέσα στην ησυχία της κοιλιάς και στην προστασία της μήτρας και βγαίνει από εκεί. Την χάνει αυτή την προστασία, αλλά για να βγει στον κόσμο. Είναι βρέφος και βρίσκεται στην αγκαλιά μας. Κάποτε όμως την χάνει την αγκαλιά μας, γιατί πρέπει να περπατήσει. Δεν μπορούμε να το κρατάμε στην αγκαλιά μας συνέχεια. Είναι νήπιο στο σπίτι ,μαζί με τους γονείς πάντα. Κάποτε θα φύγει από το σπίτι για να πάει στον παιδικό σταθμό ή στο σχολείο. Πρέπει να χάσει κάτι, για να βρει κάτι άλλο. Θα χάσει κάποτε την παιδική αναμελιά για να μπει στην εφηβεία. Θα έρθει η ώρα να φύγει πια από το σπίτι για να πάει να σπουδάσει ή να κάνει δική του οικογένεια.

Κάθε πρόοδος, δηλαδή, κάθε ανέβασμα στην ζωή, είναι μία απώλεια για να βρεις κάτι καλύτερο. Αυτό ακριβώς δείχνει ότι χρειαζόμαστε αγάπη, η οποία όμως ωριμάζει, έστω κι αν μερικές φορές μας δυσχεραστεί ,γιατί μερικά παιδιά έχουν την τάση να ζητάνε πράγματα που τα κρατάνε μωρά. Δεν είναι μόνο ότι τα δίνουμε εμείς, τα ζητάνε και τα παιδιά μερικές φορές και πρέπει εμείς να κρατήσουμε το όριο.

Τέταρτον, «αγαπώ το παιδί μου» σημαίνει ότι δεν του ζητώ να πραγματοποιήσει αυτά που δεν μπόρεσα εγώ να πραγματοποιήσω. «Επειδή εγώ δεν σπούδασα, εσύ πρέπει να μπεις στο πανεπιστήμιο και κατά προτίμηση σε συγκεκριμένες σχολές». Αυτό είναι το πιο συνηθισμένο παράδειγμα. Όμως, υπάρχουν φορές που κάποιοι γονείς είναι πολύ αυστηροί όταν τα παιδιά τους δεν τα πηγαίνουν καλά στο σχολείο και τα μαλώνουν και τα δέρνουν καμιά φορά. Είναι παρατηρημένο ότι μερικές φορές αυτό συμβαίνει διότι δεν τα πήγαιναν οι ίδιοι καλά στο σχολείο και το παιδί τους τους θυμίζει τον κακό εαυτό τους. Δεν συμπαθούσαν καθόλου ,ή μάλλον μισούσαν αυτή την πλευρά του εαυτού τους. Ντρέπονται γι' αυτή και την πληρώνει το παιδί.

Το παιδί όμως είναι ένας άλλος άνθρωπος. Ξεκίνησε μια καινούρια ζωή. Δεν ζητώ από το παιδί μου να πραγματοποιήσει αυτό που δεν έκανα εγώ ,γιατί αναγνωρίζω ότι το παιδί μου είναι ένας διαφορετικός άνθρωπος. Αναγνωρίζω ότι δεν είναι δική μου προέκταση. Έτσι μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε καλύτερα αυτό , που το έχετε ακούσει πολλές φορές, ότι τα παιδιά μας δεν είναι δικά μας. Μπορεί να πήραν τα μισά γονίδια τους από τον έναν και τα μισά από τον άλλον, αλλά από

εκεί και πέρας είναι κάτι καινούριο που ο Θεός μας το έδωσε να το διαχειριστούμε εμείς με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Πέμπτον, «αγαπώ το παιδί μου» σημαίνει φροντίζω πάρα πολύ τον γάμο μου, την συζυγία μου. Και όχι το αντίθετο. Όπως μερικοί γονείς που λένε με καμάρι και περιμένουν να τους επαινέσεις: «Από τότε που παντρευτήκαμε δεν έχουμε βγει ποτέ οι δυο μας». Έχω ξαναπεί και σε άλλες ευκαιρίες ότι έχουμε την τάση στις μεσογειακές χώρες, που είναι παιδοκεντρικές, να γινόμαστε σύζυγοι για να γινόμαστε γονείς. Σαν να κάνουμε ένα προσωρινό πέρασμα από την συζυγία, για να φτάσουμε στον πραγματικό μας σκοπό, που είναι να γίνουμε γονείς.

Αυτό είναι και άσχημο και άδικο. Διότι τα παιδιά τα οφείλουμε στην συζυγία. Δεν μπορούμε να παραμελούμε αυτό το οποίο μας χάρισε τα παιδιά, που είναι η ρίζα εξ αιτίας της οποίας έχουμε τον καρπό. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, έχουμε πολλές δυσκολίες και τα ίδια μας τα παιδιά το πληρώνουν αυτό, διότι δημιουργούνται μετά προσκολλήσεις των γονέων προς τα παιδιά τους, με αποτέλεσμα να υποφέρουμε κι εμείς από υπερβολικό άγχος και τα ίδια τα παιδιά μας στα οποία προσκολλώμεθα.

Αγαπάμε τα παιδιά μας, όταν φροντίζουμε την σχέση μας μέσα στον γάμο και για έναν άλλο λόγο. Διότι τους δίνουμε πρότυπα σχέσης, πρότυπα γάμου, για όταν έλθει η δική τους ώρα. Όταν καλλιεργούμε την σχέση, βαθύτερα καλλιεργούμε την αγάπη, καλλιεργούμε την συγγνώμη, αφιερώνουμε χρόνο και δίνουμε το μήνυμα ότι ο σύντροφός μας αποτελεί προτεραιότητα για εμάς.

Έκτο και τελευταίο, «αγαπώ το παιδί μου» σημαίνει ότι προσπαθώ να ζω τον Θεό και να Τον μεταδώσω στα παιδιά μου. Τα προηγούμενα θα μπορούσαν να ισχύσουν και για τους μη πιστούς γονείς, τους εκτός Εκκλησίας. Εμείς που έχουμε αυτή την δωρεά της πίστης και της συμμετοχής στην Εκκλησία, αισθανόμαστε αυτονόητο ότι αυτό που ζούμε και το χαιρόμαστε χρειάζεται να το μεταδώσουμε. Αλλά για να το μεταδώσουμε, πρέπει να το ζούμε. Είναι αυτή η σειρά. Γενικά, είναι παρατηρημένο ότι δεν μπορούμε να πείσουμε κάποιον για κάτι που δεν το έχουμε πιστέψει οι ίδιοι μέσα μας. Και δεν μπορούμε να πείσουμε το παιδί μας να εφαρμόσει κάτι, αν εμείς δεν το έχουμε εφαρμόσει.

«Τι θα γίνει τότε;», θα μου πείτε. . «Δεν θα λέμε στα παιδιά μας τίποτα;», αφού υστερούμε σε τόσα πολλά θέματα πνευματικά. Θα λέμε βέβαια, συμπληρώνοντας όμως και την αυτοκριτική μας: «Εμείς δεν τα έχουμε καταφέρει καλά στο θέμα αυτό, αλλά ξέρεις, ο Χριστός στο Ευαγγέλιο μας έχει δείξει αυτό τον δρόμο. Αγωνιζόμαστε κι εμείς. Δεν τα καταφέρνουμε πολύ καλά, αλλά όμως πιστεύουμε ότι αυτό είναι αλήθεια».

Όσο περισσότερο ζούμε την πίστη, τόσο λιγότερα λόγια θα χρειάζονται για τον Θεό. Θα χρειάζονται λόγια πάντα, αλλά οι περιπτώσεις που λέμε πάρα πολλά λόγια χωρίς αποτέλεσμα, που γινόμαστε φλύαροι και αισθανόμαστε ότι «πάνε στον αέρα», είναι οι περιπτώσεις όπου εμείς έχουμε ένα κενό μέσα μας στο θέμα της

σχέσης μας με τον Θεό. Δεν λειτουργεί ζωντανά, δεν υπάρχει αρκετή πίστη, αρκετή αγάπη προς τον Θεό, ποιος ξέρει, ανάλογα με την περίπτωση.

Αν το παιδί έχει παραστάσεις από τους γονείς τους ότι αγαπούν την λατρεία της Εκκλησίας, συμμετέχουν στα μυστήρια, προσεύχονται, μελετούν βιβλία, αλλά όλα αυτά δεν τους αλλάζουν ως ανθρώπους, οδηγείται στο αντίθετο αποτέλεσμα, σε δυσφήμιση της πίστης. Αν μας αλλάζουν ουσιαστικά, όμως, αποτελούν την καλύτερη «διαφήμιση» του Θεού και της Εκκλησίας.

Και μπορεί, αν το παιδί μας είναι στην εφηβεία ή έχει διάφορες αντιδραστικότητες, να μην δίνει σημασία σε αυτά και να τα υποτιμά, αλλά αυτά είναι φαινομενικά. Οι έφηβοι τα καταγράφουν όλα, σας πληροφορώ. Όλα. Αλλά δεν αφήνουν να φανή ότι τα κατάλαβαν. Και αργότερα, μετά από χρόνια, εκπλήσσεσαι όταν συζητάς με έναν νέο και σου λέει ότι εκείνο το είχε προσέξει. Το κράτησε μέσα του, όπως και όλα τα καλά που είχε πάρει από τους γονείς του.

Προσπάθησα να δώσω κάποια στοιχεία της υγιούς και σωστής αγάπης προς τα παιδιά μας. Δεν τα έχουμε όλα, αυτό είναι βέβαιο, αλλά χρειαζόμαστε οδοδείκτες, ώστε να κατευθύνουμε τους κόπους μας προς τον ορθό προσανατολισμό. Σας εύχομαι κάθε ευλογία Θεού στο ωραίο άθλημα της αγάπης.

Από το βιβλίο «Χρειαζόμαστε την οικογένεια;» π. Βασιλείου Θερμού - Εκδόσεις Αρμός

Πηγή: tinyurl.com